

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 73/2026-7

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], narodeného [REDACTED], [REDACTED], proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8Tos/80/2025 z 24. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich bližšie neurčených práv rozhodnutím krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia.
2. Sťažovateľ k svojmu podaniu napadnuté uznesenie krajského súdu nepripojil. Na ústavný súd sa obrátil bez právneho zastúpenia a o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom nepožiadaval.
3. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľa a informácií zistených ústavným súdom vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 1T/78/2025 zo 4. novembra 2025 prepustený z väzby podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku pri existencii väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Okresný súd súčasne prijal písomný sľub obvineného k nahradeniu väzby podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a uložil nad obžalovaným dohľad probačného a mediačného úradníka. Predmetným uznesením bolo obvinenému uložených niekoľko primeraných obmedzení a povinností, konkrétne povinnosť oznamovať zmenu miesta pobytu (§ 82 ods. 2 Trestného poriadku), zákaz vycestovania do zahraničia [§ 82 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku], povinnosť dostaviť sa pred probačného a mediačného úradníka po prepustení z väzby a následne najmenej raz za mesiac [§ 82 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku] a zákaz požívania alkoholických nápojov (§ 82 ods. 2 Trestného

poriadku). Proti predmetnému uzneseniu obvinený podal sťažnosť, ktorej odôvodnenie bolo okresnému súdu doručené 14. novembra 2025. Sťažovateľ predmetnú sťažnosť odôvodnil predovšetkým tým, že jeho väzba bola počnúc 17. októbrom 2025 nezákonná, keďže trvala od 17. marca 2025 a uplynula jej základná sedemmesačná lehota. Z uvedeného dôvodu v čase rozhodovania okresného súdu o nahradení väzby sľubom obvineného (4. novembra 2025) sťažovateľ vykonával väzbu bez zákonného titulu, čo v zmysle jeho argumentácie malo viesť k rozhodnutiu o prepustení obvineného z väzby bez uloženia akýchkoľvek primeraných povinností či obmedzení. Sťažnosť obvineného krajský súd napadnutým uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

4. Sťažovateľ vzhláda porušenie bližšie nešpecifikovaných základných práv v napadnutom rozhodnutí. Uvedenú skutočnosť možno abstrahovať z označenia spisovej značky predmetného rozhodnutia v úvodnej časti ústavnej sťažnosti. Sťažovateľ však žiadne ďalšie skutočnosti viažuce sa na napadnuté rozhodnutie, priebeh konania na krajskom súde či dôvody podania ústavnej sťažnosti neformuluje.

5. Sťažovateľ neformuluje vo svojej sťažnosti návrh, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha.

II.

Posúdenie veci ústavným súdom a jeho závery

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o ústavnom súde“) a zistoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Ústavný súd na prvom mieste pripomína, že uplatnenie jeho právomocí je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže prijať na ďalšie konanie iba také podanie, ktoré spĺňa všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu ustanovené týmto zákonom. Poskytnutie ochrany ústavnosti ústavným súdom predpokladá splnenie všetkých ústavných a zákonných predpokladov a podmienok konania pred ústavným súdom vrátane splnenia zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti (m. m. III. ÚS 663/2014, I. ÚS 437/2025).

8. Ústavný súd sa preto môže zaoberať ústavnou sťažnosťou z hľadiska jej vecnej stránky iba v prípade, ak spĺňa všetky zákonom o ústavnom súde ustanovené formálne a obsahové náležitosti. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je podstatná najmä požiadavka vyplývajúca z § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak, ako aj z § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho

základné práva a slobody [písm. a)], označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody [písm. b)], označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí [písm. c)], a konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd [písm. d)].

9. Pokiaľ ide o viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania, táto sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet a rozsah konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Formulácia návrhu rozhodnutia (petit) pritom musí byť vymedzená určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohla byť prevzatá do výroku rozhodnutia ústavného súdu (III. ÚS 24/2022, I. ÚS 137/2025).

10. Okrem formulovania petitu je ďalšou základnou povinnosťou sťažovateľa, aby svoju ústavnú sťažnosť kvalifikovane odôvodnil. V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu si kvalifikované odôvodnenie vyžaduje čo najpresnejší opis skutkového stavu, z ktorého sťažovateľ vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom a rovnako aj adekvátnu formuláciu právnych argumentov (ústavnoprávnu argumentáciu) (I. ÚS 437/2025). Sťažovateľ preto vo svojej sťažnosti musí formulovať argumentáciu, relevantné námietky a súvislosti týkajúce sa porušenia sťažovateľových práv vo vzťahu k napadnutému uzneseniu (IV. ÚS 162/2019).

11. Sťažovateľ predložil ústavnému súdu podanie s nedostatkami návrhu na začatie konania spočívajúcimi v absencii petitu (návrhu na rozhodnutie), kvalifikovaného odôvodnenia sťažnosti a v absolútnej absencii akéhokoľvek označenia základných práv, ktoré mali byť v jeho prípade porušené (slovne ani popisom, ani príslušnými článkami ústavy, resp. medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom).

12. Pokiaľ je judikatúrne ustálené, že pre konštatáciu o danosti kvalifikovaného odôvodnenia nepostačuje všeobecne formulovaný subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho práv (IV. ÚS 182/2021, I. ÚS 437/2025), o to viac musí tento záver platiť v situácii, keď bol sťažovateľ v tomto ohľade vo svojej sťažnosti absolútne pasívny a celkom rezignoval na koncipovanie akejkoľvek, čo i len subjektívnej úvahy vypovedajúcej o porušení jeho základných práv. V kontexte predloženej sťažnosti možno totiž konštatovať absenciu akéhokoľvek, nielen kvalifikovaného odôvodnenia.

13. Obdobné právne posúdenie možno vysloviť aj vo vzťahu k náležitosti vyžadujúcej označenie základných práv a slobôd, ku ktorých porušeniu malo dôjsť sťažovateľom namietaným konaním alebo rozhodnutím. Judikatúrne je ustálená premisa, v zmysle ktorej označenie základných práv a slobôd výlučne formou uvedenia príslušných článkov ústavy bez akejkoľvek skutkovej konkretizácie nemožno považovať za postačujúce (IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08, IV. ÚS 162/2019). Tým menej postačujúce bude, pokiaľ sťažovateľ rezignuje na akékoľvek označenie základných práv, ktorých porušenie je predmetom jeho ústavnej sťažnosti.

14. V kontexte už uvedeného možno len doplniť, že ústavný súd si je vedomý, že sťažovateľ nie je zastúpený advokátom, a preto nemožno od neho očakávať podanie formálne a obsahovo bezchybného podania. Na strane druhej však v posudzovanej situácii nejde ani o prípad, v ktorom

by bolo možné uplatniť materiálny prístup k ochrane základných práv a slobôd. Tento je možné aplikovať len v prípade takej ústavnej sťažnosti, z ktorej obsahu by bolo možné vyabstrahovať námietky, z ktorých by implicitne vyplývala aspoň čiastočná ústavnoprávna argumentácia a ktorých relevanciu by bolo následne možné zo strany ústavného súdu posúdiť v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti. V prípade posudzovanej sťažnosti však ide o tak strohú, všeobecnú až abstraktnú sťažnosť, že z jej obsahu nemožno vyvodit' ani len približné argumenty či námietky sťažovateľa vo vzťahu k ním označenému rozhodnutiu krajského súdu (I. ÚS 437/2025).

15. Podľa názoru ústavného súdu za danej situácie vzhľadom na kľúčovú povahu absentujúcich náležitostí neprichádzala do úvahy výzva na odstránenie už pomenovaných nedostatkov podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Označené ustanovenie zákona slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však samotnej podstaty návrhu (I. ÚS 155/2019).

16. Sumarizujúc už uvedené, ústavná sťažnosť ako celok sa vyznačuje značnou neúplnosťou, nejasnosťou a priam abstraktnosťou. Uvedené skutočnosti v súhrne zakladajú dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

17. Pokiaľ ide o zákonnú podmienku byť v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom (§ 34 zákona o ústavnom súde), sťažovateľ k ústavnej sťažnosti príslušné plnomocenstvo nepripojil ani nepožiadaval o ustanovenie právneho zástupcu. Vzhľadom na kruciálne nedostatky ústavnej sťažnosti ústavný súd nepovažoval za zmysluplné vyzývať sťažovateľa na predloženie plnej moci udelenej advokátovi, na ktorú by potenciálne nadviazala žiadosť sťažovateľa o ustanovenie advokáta pre konania pred ústavným súdom, pretože (s určitou dávkou zjednodušenia) aj dodatočne zvolený alebo ústavným súdom ustanovený advokát musí mať argumentačne „na čo nadviazať“, čo však nie je prípad posudzovanej ústavnej sťažnosti.

18. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu